

Hồi 35

Ân Cừ Khó Nghĩ

Cửu Thiên Hiệp cao giọng cười to, trúc kiếm cắm nơi tay hét lớn:

- Chỉ e người không biết phân biệt, mà trông lân hóa ngựa đấy chứ !

Lời dứt kiếm vung chiêu thế “Thường thẳng bát kiếm” tung ra như vũ bão, một đạo hoàng quang tỏa lên cao ngất, thuy khí sáng ngàn phương.

Ngân kích Tiểu Ôn hầu nhìn thấy thanh “Khô trúc thánh kiếm” tựa hồ như hiểu sự lợi hại của nó, hai tay vũ lộng đôi kích bạc tỏa ra muôn đóa ngân tinh, nhanh hơn tia sét ngang trời, hấn nhất mình giật lùi ra sau xe, cách Cửu Thiên Hiệp ba, bốn trượng xa, hấn giương đôi mắt sáng rực, nhìn vào kiếm phong không chớp, trầm ngâm giây phút bèn cao giọng hét to:

- Dừng tay lại !

Cửu Thiên Hiệp miệng cười nhỏ: Hóa ra người đầu hùm đuôi thỏ ?

Vừa nghĩ thế, chiêu “Thường thẳng bát kiếm” chỉ lay động có phân nửa vội thu lại, vừa gắt to:

- Còn gì nói nữa không ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mày xanh chớp động nói to:

- Bốn Thiếu đà chủ theo thầy tận xứ Miêu Cương, ngày thành tài xuống núi, Ân sư có dặn ta ba lần bảy lượt, khi nào gặp “Khô trúc thánh kiếm”, tức là cố hữu của ân sư, chẳng nên lơ mãng. Vậy các hạ là ai ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, một áng mây nghi ngờ thoáng hiện lên khối óc, bèn cau mày hỏi:

- Lệnh sư là ai ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu ngược mặt lên trời cười nhẹ, hấn chớp nhanh đôi mắt như tưởng về một quá khứ xa xôi. Lâu lắm, hấn mới trả lời:

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của ta, ta xin hỏi lại người lần nữa !

Cừ Thiên Hiệp mặt ngọc hóa hường, cố moi óc nhớ lại câu chuyện dưới địa huyết. Trong thời kỳ học kiếm người trung niên văn sĩ chưa hề nói đến vụ này, chỉ cố dạy chàng những chiêu “Thánh kiếm cấp tốc”, nhưng bây giờ có người xướng ra, thật là một câu chuyện lạ. Nhưng “Khô trúc thánh kiếm” là lưỡi gươm tối độc hại, lần thứ nhứt chàng sử dụng, thì lệnh sư thúc của chàng là Lịch huyết kiếm phải mạng vong, nếu như hôm nay sử dụng, không khéo lại giết nhầm người có liên quan đến sư phụ (Trung niên văn sĩ) thực là chuyện quái gở lạ lùng !

Đột nhiên, chàng sức nhớ lại một việc, làm rung động tận đáy lòng: “Miêu Cương” phải.. cha ta há chẳng phải là Cừ Kiếm Khách ở Miêu Cương sao ? Cha ta không phải là Hạ Lan Sơn cừ kiếm khách.. chẳng nhẽ việc này lại..

Chàng ngẩn ngơ, mà không dám nghĩ nữa..

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu thét to lên:

- Người suy tư gì thế ? Nếu người có liên quan đến tình cố cữu của sư môn, thì công việc hôm nay mây lặng gió yên việc gì ta cũng nên gác lại ... nếu không phải.. thì người phải trả lời trước công đạo.. việc này..

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cau mày ra dáng khổ sở, hai tay xốc mạnh song kích, vẩy tay bảo:

- Thật là oan gia, trái chủ ? Người là kẻ cầm thanh “Khô trúc thánh kiếm”, trên tay, tức là ... người phải, giết liên hệ đến sư môn,ta không thể quên được; phá bang phụ thân mối huyết cừu phải trả, hai nẻo ân cừu khó mà giải quyết một ! Thật là ...

Cừ Thiên Hiệp thấy hấn mãi trù trừ, bèn nổi nóng hét to:

- Người múa mép mà nói chẳng ra gì, thật là người si nói chuyện mộng !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu trầm giọng bảo:

- Thôi được ! Người có dám cất thanh “trúc kiếm” mà lấy chưởng đấu với ta chẳng ?

Cừ Thiên Hiệp gạt đầu, dút “thánh kiếm” vào võ, hai tay vận công lực thủ thế, đoạn nhìn Tiểu Ôn Hầu nói:

- Ta chẳng sợ người đâu, người chỉ có cái tài đưa song kích ra để lòn người !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chẳng mất tác phong của người tráng sĩ, hấn đưa song kích cho thủ hạ cầm giữ, mình rùng xuống thấp, hai tay đưa về phía trước, đồng dục bảo:

- Thiếu Đà chủ không bao giờ hiệp người, chúng ta phải công bình ! Hãy tiếp chiêu !

Vừa nói dứt hẳn quay mình một vòng, đẩy nhanh ra song chưởng, hai đạo kinh phong dấy lên, chưởng lực tỏa ra hai đạo tả tuôn về phía trước, hữu dội lại sau lưng, dư lực bao giáo trung ương bao bọc lấy cơ thể, chiêu thức rất lạnh lợi, công lực thật già dặn dị thường.

Cừu Thiên Hiệp thấy cách xử sự của Hắc thanh niên như kẻ sành đời lão luyện, chép miệng khen thầm “Thật xứng đáng là kẻ nam nhi chi chí, bậc đại trượng phu !” Bèn vận chưởng đưa ra đón hai luồng quái chưởng, vừa kêu to:

- Tốt lắm ! Ta sẽ tiếp ngươi một chiêu nhé !

Hai người chia ra hai thế đứng, kẻ trước đầu xe, kẻ sau về xe, cứ chưởng đánh nhau tới tấp, kinh phong quện lên cuộn cuộn như khói tả, sương mù.

- Bình !

Một tiếng nổ rung động đất đai, hai luồng dịch phong chạm nhau làm cho thân hình nộm lủng lảng ở hông xe, bị ngọn kinh phong quạt nát như tương, giấy trắng, giấy màu bốc lên cao rơi lả tả, trông thật đẹp mắt.

Một chiêu thức đủ đo tài cao hạ, cả hai người không ai hơn kém bất quá kẻ tám lượng người nửa cân.

Cũng nên biết, Cừu Thiên Hiệp đã dày công khổ luyện, nên công lực đến tuyệt đỉnh thượng thừa, chàng chỉ tập võ công, qua quyển “Bổ thiên tân thiết hạo khí thư” lấy chiêu thức “ Thường thành bát kiếm” làm môn võ sở trường, lại thêm người Trung niên văn sĩ dạy cho mười ba chiêu kiếm pháp, thành thử lúc đầu chưởng chỉ vung mạnh, đánh bừa theo chiêu kiếm, chứ không có chiêu thức gì cả, nếu nhờ gặp những tay võ công thượng thặng, nhìn cách đấu của chàng cũng phải lắc đầu, vì công lực chết thảng rất kỳ dị.

Nhưng lúc này, Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, tuy đã thành tựu một phần trong võ thuật, nhưng đưa ra đấu với một nhân vật cao hơn e khó đoạt phần thắng lợi. Chỉ vì.. một người lấy công lực để chế địch, còn một người đánh theo chiêu số chưởng thuật, thật là khó biện luận nổi sự hơn thua.

Hai người chạy nhảy trên xe, đấu với nhau những chiêu, những thức vô cùng khốc liệt.

Lúc đầu, còn nhìn thấy đường chiều uốn chuyển, thế tấn nhu hòa, lúc ẩn tựa non cao, lúc hiện như sấm sét.

Sau cùng chỉ thấy gió cuộn ù ù, bóng người nhấp nhoáng, bóng chưởng tỏ lớn như hòn núi, múa mạnh, quay tròn, không thể phân biệt được đường chiều, thức chưởng gì nữa, nhưng chỉ thấy bóng đen như hắc ô đảo lượn giữa cơn goings, bóng trắng vấy vùng như giao long cột sóng, cùng tiếng la dậy đất, với khói tỏa mịt mù.

Nhóm thủ hạ của Thiên La Môn đứng xem không chớp mắt, mỗi tên đều nín lặng đến độ ngơ ngác như tượng phỗng sành.

Cao thủ đối chiêu mau hơn sóng triều bủa ra:

Đột nhiên ... nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét to:

- Hạ xuống !

Tiếng nói chưa dứt, thì một bóng đen như ô cước bị tên ngã nhào xuống xe đẩy là Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, gã ôm bụng nhăn nhó làm cho gương mặt đen đui càng thêm xấu tệ, đôi mắt thất thần, hấn gượng đau đớn kêu to:

- Hãy để cho hắn đi ! Hãy để hắn tự do..

Vừa nói đến đây. Thân mình Tiểu Ôn Hầu run lên bần bật, hai tay ôm chặt bụng tỏ vẻ đau đớn.

Cừu Thiên Hiệp chống tay đứng trên xe, đồng dục nói:

- Từ nay về sau, trước khi làm việc gì cần phải nhớ đến cái chưởng của ta hôm nay và nên nhớ những hình vẽ xấu của người nên dẹp lại, chẳng nên bươi móc truy cứu thêm làm gì !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cố gượng cơn đau cắt tiếng buồn thảm nói:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chưởng pháp vừa rồi chẳng qua là ta chưa thấu đáo, học tập chưa tin, nhưng thù cha trời chung chẳng đội, ta chẳng hề quên !

Cừu Thiên Hiệp nom thấy Tiểu Ôn Hầu tuy đen đúa, song tướng bộ khoan thai, lời lẽ đoan trang; nên thầm cảm phục; bèn dịu giọng nói:

- Tiểu Ôn Hầu ! Người cứ nói hai chữ “Thù cha phải trả”, người đã gọi thủ hạ đến nhìn mặt ta thì không phải kia mà. Ta nói thật, việc này không phải do ta gây ra. Tại sao người cứ mãi cố chấp lấy thành kiến của mình ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận càn hông quát to:

- im người đi ! Người chẳng biết cải trang giả dạng hay sao ? Ta chẳng đại đâu ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn nghiêng rằng trợn mắt, dùng toàn lời nói gay gắt nặng nề, chàng ức quá toan đẩy ra một chưởng cho hấn tiêu ma, nhưng nhìn lại thấy “hấn là một thanh niên đầy đủ khí cốt giang hồ, thật xứng đáng là tay trắng sĩ, vả lại thù cha phải trả, đây là việc làm quang minh chánh đại, nhiệm vụ phải có của mọi người, đem hấn so sánh với ta chỉ là một. Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp thở dài buồn man mác, bằng giọng nói êm dịu bảo:

- Tiểu Ôn Hầu ! Người vì cha mà báo cừu, tại hạ chẳng hề khuyên giải, nhưng tại hạ xin khăng định lần nữa là “việc tạo loạn tại Tổng đàn Thiên La Môn “ không phải tại hạ gây ra, tuy nhiên nếu có thật tại hạ cũng cho người được mát lòng mát dạ, nhưng người phải suy xét và phán đoán cho kỹ, kéo để kẻ thù thiệt sự lại lãng tăng ngoài vòng pháp luật thì ân hận nghìn thu !

Tiểu Ôn Hầu bất kể vết nội thương hạ, gân họng, hét to:

- Trừ khi người không phải là Cừu Thiên Hiệp ... nhược bằng người là Cừu Thiên Hiệp thì ta nguyện chết dưới ngọn chưởng của người, để khỏi tủi hổ vong linh người cha quá cố, còn vị tứ đà hộ pháp và ngũ lộ đà chủ nơi chốn suối vàng ... ! Ta ... tình nguyện chết dưới tay người, người hãy ra tay cho sớm !

Giọng nói của Tiểu Ôn Hầu phát sinh do sự buồn thương, phần hận, nên đượm đầy vẻ rầu rĩ chán chường.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày khó chịu cao giọng nói:

- Nếu người nói như thế, tất nhiên người nhận định là ta hay sao ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận dữ đáp gọn:

- Phải, vì ta có bằng chứng !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tái mặt vội vã hỏi:

- Bằng chứng ? Có thể nào người cho Cừu mỗ xem qua được chẳng ?

- Có gì không được ?

Vừa nói, Tiểu Ôn Hầu vừa cho tay vào bọc, lôi ra một lá cờ tam giác, một mặt thêu hình phi hổ bằng chỉ đỏ, hấn giơ cao lá cờ giủ mạnh, vừa cao giọng gắt:

- Đây người xem !

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thấy lá cờ vàng nhỏ, bên trong thêu hình “Cọp bay trên nền cờ có viết thêm bốn chữ to, lấp trên mình hổ, bốn chữ ấy là “Cừu Thiên Hiệp giết” nét chữ màu đen kia rõ dấu máu khô bút tích viết bằng máu chẳng sai một điểm.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêng răng bảo:

- Người còn bảo gì nữa chứ ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, lại thầm khen kẻ vu họa cho chàng nên bình tĩnh nói:

- Vẫn còn lời nói chứ ! Ta sẽ trao cho người coi một bằng chứng hết như thế !

Nói xong, chàng lôi bức tượng “Thần Nông” ở trong bọc đưa ra, đây là cái bằng chứng “giết” thác Thần y Hao Tử Phong tại Tiềm Long cốc ...

Chàng mở bức họa ra, giữa hình vua Thần Nông có bốn chữ bằng máu đã khô, hết như bốn chữ trên lá cờ tam giác, và trao cho Ngân kích Tiểu Ôn Hầu xem, vừa dịu giọng hỏi:

- Bốn chữ này đem so với bốn chữ trong lá cờ có chẳng ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chưa nguôi cơn giận, nên gay gắt đáp:

- Đây là lối giải thích của người như thế à ?

Cừu Thiên Hiệp cố nén lòng bực, vội cuốn bức họa cho vào bọc, vừa thông thả giải thích:

- Tiểu Ôn Hầu, đó là cái bằng chứng, người bị giết là sư thúc của ta, không rõ hấn di họa cho ta để làm gì ? Và trong hiện tại ta đang truy nã rất gắt tên mạo danh Cừu Thiên Hiệp ... như thế người đã rõ chứ !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mỉm cười đau khổ và bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chẳng phải người bịa ra để phản lại bằng chứng cụ thể ư ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ và bảo:

- Các hạ hãy nhìn cho kỹ Cừu mỗ xem thuộc vào hạng người nào.

Nói xong, một tay chống vào mạn sườn, một tay vẫy vào nhóm thủ hạ của Thiên hạ môn và công chúng, bèn đồng dục bảo to:

- Bất luận thế nào, Cừu mỗ xin thề nguyện giữa mọi người, trong thời hạn nửa năm Cừu mỗ quyết tìm cho ra tên mạo danh gây họa, mà giao lại cho toàn thể các giới võ lâm, để thanh minh những điều uẩn khúc ... mà lâu nay Cừu mỗ phải gánh chịu !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ví như qua nửa năm mà người không tìm ra thủ phạm tức kẻ mạo danh, thì sao ?

Cừ Thiên Hiệp không do dự đáp ngay:

- Nếu tại hạ quá bất lực không tìm ra thủ phạm thì tại hạ sẽ lấy cái chết để tạ tội cùng giang hồ các giới !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vốn người hào hiệp nghe chàng nói thế vội xếp ngay cây cờ chứng cho vào bọc, bằng giọng chân thành bảo:

- Trượng phu lời nói đáng ngàn vàng, phải ...

Cừ Thiên Hiệp tiếp:

- Phải tôn trọng và không hối hận !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt nói:

- Người cũng là trang tuấn kiệt, đáng trượng phu, ta vui lòng đợi người nửa năm để người lo tròn sứ mạng.

Nói xong, hắn đưa tay vẫy vào nhóm thủ hạ vây quanh, xong cất tiếng bảo to:

- Các người hãy giải tán về tổng đàn ! Xin mời các vị lão tăng đến Hồ đầu phong Tổng đàn tiếp tục tụng kinh siêu độ !

Cừ Thiên Hiệp thấy tư cách của Tiểu Ôn Hầu lấy làm cảm phục, bèn tung mình xuống xe vòng hai tay lại thi lễ, nói:

- Thiếu Đà chủ ! Xin bỏ qua sự lỗ mảng vừa rồi !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mặt đen hóa tím điềm đậm bảo:

- Vốn ta vẫn muốn mời người đến Tổng đàn đàm đạo, nhưng mối huyết cừu chưa rõ trắng đen nên lấy làm bất tiện ! Vậy ta xin nhắn nhủ một điều: Cầu mong người giữ tròn chữ Tín nửa năm có là bao.. chúng ta còn hội ngộ !

Cừ Thiên Hiệp cười một tiếng đoạn từ tốn nói:

- Thiếu Đà chủ, nếu tại hạ là kẻ sát nhân gây loạn cho bang hội, thì chữ huyết cừu còn đó, không bao giờ phủ nhận được. Nếu chẳng dám thừa nhận thì đâu dám lưu lại hàng huyết tích, có danh tự hẳn hoi, lấy đó mà suy đủ rõ ! Thiếu Đà chủ thông minh minh tuệ, có lẽ nào xét không thấu lý hay sao !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu tuy xét thấy lời nói của Cửu Thiên Hiệp có lý, nhưng chỉ từ tốn đáp:

- Ta cũng mong như thế ! Nhưng mà, nếu không có câu chuyện thứ hai phát hiện, thì thế nào ta cũng tìm người, dù góc biển chân trời !

Cửu Thiên Hiệp hơi bực mình về thái độ khăng khăng, một mực của Tiểu Ôn Hầu, nên chỉ mỉm cười, và khổ sở nói tiếp:

- Thiếu Đà chủ, lúc này có đề cập đến “lệnh sư đối với thanh “Khô trúc thánh kiếm” không rõ..

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội ngắt lời:

- Một bên là sứ mệnh, một bên là phụ cừu, cả hai không thể đi đôi được. Hiện giờ ta không thể nói cho người rõ ... phải chờ đến cái hẹn nửa năm của người, lúc đó chúng ta hội ngộ vẫn chưa muộn vì ... mỗi người đã có vật đôi trao nhau !

Cửu Thiên Hiệp những tưởng cố tìm hiểu lai lịch “Khô trúc thánh kiếm”, nhưng Tiểu Ôn Hầu là người cương quyết không lay chuyển hấn được.. đã thế chàng thở dài nuối tiếc, rồi vòng tay hướng chào Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nói:

- Thế là yên, tại hạ cáo từ ... !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội vòng tay đáp lễ:

- Người cứ đi, nhớ mà bảo trọng lấy thân ! Chúng ta vẫn còn tái ngộ !

Nói xong, hấn vái chào Cửu Thiên Hiệp lần nữa rồi quay mặt ra sau cùng đáp thủ hạ đi nhanh về Tổng đàn.

Cửu Thiên Hiệp thở dài lắc đầu, đưa mắt nhìn chúng đến khi mất dạng, sau cùng quay lại nhìn hai bên phố, lại thấy đường phố vắng tanh một vài nhà đã lên đèn leo lét, lúc bây giờ đã bắt đầu canh một.

Chàng quay về ngôi khách điểm, chỉ thấy ngọn đèn lồng “Tu khi phong” treo trước mái hiên, bị ngọn gió đưa lắc lư chao động, chiếu ra tia sáng yếu ớt tựa như đèn ma trên bãi vắng ...

Cửu Thiên Hiệp lại không muốn vào khách điểm, vì sợ những tên điểm nhi hồ nghi, mà hỏi han vớ vẩn rất phiền.

Nhân đó chàng mở chuyến dạ hành, trở thuật khinh công nhằm hướng Cảo Sơn Thiếu Lâm đi thẳng ... chàng đi không nghỉ, thấm thoát đã đến Cảo Sơn vào ngày mồng một tháng năm.

Cửu Thiên Hiệp suy nghĩ: “Bích đoan ngộ vào ngày mồng năm tháng sáu, mới chính là ngày ước hội. Hôm nay mới mồng một, thì còn dư ba, bốn ngày nữa thì sao lúc rồi rảnh này không viếng chùa Thiếu Lâm, bái yết Ngô phi đại sư trước, và lấy lý do vấn cảnh để thăm dò xem mục đích của Cửu ngoạn thưởng một nơi danh lam thắng cảnh, của hòn núi lớn đứng trong Ngũ nhạc kỳ quan và tiện nghe thấy hành động và sinh hoạt của một môn phái kỳ cựu nhất: “Thiếu Lâm thiên tự”

Lúc bấy giờ trời còn tối mịt, dường như vừa hết canh năm, Cửu Thiên Hiệp không sử dụng khinh công chỉ thả bộ như kẻ nhàn thư đi du ngoạn ...

Ngọn núi Cảo Thiếu Lâm thật là hùng vĩ, non cao chón chỏ, cây cối trập trùng, tiếng thông già reo vi vu theo làn gió, hơi sương, khí núi bốc lên ngùn ngụt như cụm mây bay. Lát đất một vài hòn đá mọc vào chen giữa bãi cỏ non xanh mướt, thật chẳng hổ là danh thủy tú sơn kỳ. Đường lên núi tuy quanh co khuốc khuỷu nhưng có từng bậc thang bằng đá, từ chân núi dẫn lên dinh thượng, rất kiên cố tề chỉnh dễ đi, dọc ngang sườn non có nhiều con suối chảy dài đến chân tiếng nước đổ “lon ton” nghe rất êm tai.

Lại thêm nhiều loại hoa rừng mọc rải rác gồm ... những màu sắc và hương thơm khác nhau, có đoá trắng tinh như phù dung thơm mùi khuê các, có bông vàng tươi óng ả như đoá Huỳnh hoa phảng phất mùi hương quý phái, có đoá màu nâu tím như cẩm nhung, có đoá đỏ au như hoa hường, tuy không có hương vị thơm tho nhưng nó tượng trưng có cái gì nồng nàn mãnh liệt. Ôi thôi, thiên hình vạn trạng, muôn hoa có muôn màu thái khác nhau, kể sao cho xiết ...

Sườn núi Cảo sơn nhờ những đoá hoa rừng vàng đỏ, điểm tô trên thảm cỏ xanh mướt nên thêm phần đẹp dễ xinh tươi.

Bỗng một cơn gió thoảng, đưa đến tiếng chuông chùa, âm thanh nghe nhẹ nhàng thư thái, ấy là tiếng chuông của tăng chúng chùa Thiếu Lâm công phu vào buổi tối sớm Mẹo thời.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình thơi thới, dường như đã phủi sạch niệm trần.

Xa xa đã thấy bờ tường hồng, ngôi tháp trắng bao bọc giữa là một đền thờ cực nguy nga, nằm dưới áng mây hồng của buổi sớm, rải rác vài cụm bạch vân lơ lửng, tô điểm cho cửa thiền thêm phần trang nghiêm như non bồng nước nhợc.

Đột nhiên sau cụm rừng dày mịch, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Cửu thiếu hiệp ! Đã lâu ngày cách biệt ! Người còn nhớ Nhan Như Ngọc chăng ?

Cửu Thiên Hiệp đang chìm trong giấc mơ huyền ảo bị người gọi giật, làm chàng thất kinh kêu to:

- Húy !

Chàng đứng dừng lại trên gành đá, chợt thấy Huyết quan giáo phó giáo chủ Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc hiện ra đứng trước mặt chàng.

Nhan Như Ngọc mặt hoa da phấn, mắt hạnh mày ngài, phong tư như cũ, nàng thấy Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng, hai tay hươu thủ thế, bất giác nàng phá lên cười to, hỏi:

- Cừu thiếu hiệp ! Người đã quên đôi ta có ...

Nguyên nàng muốn bảo đôi ta có “duyên” với nhau, nhưng cảm thấy không ổn, thành thử nín biệt, gương mặt trắng đỏ màu.. và cúi đầu nín lặng ...

Cừu Thiên Hiệp lại không tìm ra câu nói khả dĩ nào, mà chàng ngập ngừng:

- A !.. Nhan cô nương.. Phó giáo chủ..

Nhan Như Ngọc thấy điệu bộ và ngôn ngữ của Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, mà nhỏ nhẹ hỏi:

- Mấy tháng xa nhau, chắc thiếu hiệp đã làm nhiều việc lạ ! Nhưng thần thái rất linh hoạt, công lực lại tiếng hơn trước !

Cừu Thiên Hiệp khiêm nhượng đáp:

- Thật thế sao ! Cô nương cũng thế, càng ngày càng đẹp thêm ra..

Cừu Thiên Hiệp vốn kính nể Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nên không dám đùa, mà nói nên lời khách sáo.

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt hỏi lại:

- Thật vậy sao ?

Câu hỏi bất ngờ, làm Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không biết trả lời sao cho ổn ? Nên miễn cưỡng lấp bắp:

- Phó.. giáo chủ ? Chính thế !.. Phải.. thật.. thật như vậy ?

Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc thấy chàng quá thành thật đến độ ngây ngô, nên cười to, hỏi:

- Cừu thiếu hiệp, người đến đây để dự hội “Cảo Sơn Hương lô phong” vào tiết đoan ngọ này chứ ? Ngày mồng năm mới khai hội sao người đến sớm thế ?

Cừu thiếu hiệp ngạc nhiên tự nhủ: “Quái lạ, sao nàng biết rõ thế, hay nàng cũng đi dự hội ? Có lẽ Ngộ Phi đại sư mời nhiều người đi dự hội, chứ không phải riêng ta” bèn lên tiếng trả lời:

- Nhan cô nương, cùng vì dự hội mà đến đây à ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật không đáp, mà im giọng hỏi lại:

- Thiếu hiệp có đồng ý đi với tôi cho có bạn hay không ?

Cừu Thiên Hiệp hơi ái ngại, vì chàng có cảm giác một trai một gái cùng đi chung thật là bất tiện.

Nhưng chàng ngược mặt đã thấy chùa Thiếu Lâm, thì chẳng có đáng ngại lắm, vì chớp mắt đã đến nơi, khi nào đoạn đường xa, mới sợ người dị nghị. Vả lại, Nhan Như Ngọc danh phận rất cao, phó giáo chủ của Huyết quang giáo, nhưng đối với chính mình đã có “lấy lệnh đổi lệnh” cũng là một cái ân, thì không lẽ từ chối được, vì nghĩ thế ...

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ hân hoan nói:

- Có thể được.. được lắm ! Xin mời cô nương, chúng ta đi !

Nhan Như Ngọc nhoẽn miệng cười duyên không kịp, chỉ lặng lẽ bước đi theo Cừu Thiên Hiệp, độ hơi nóng canh trà hai người đã đến cổng chùa Thiếu Lâm.

- o O o -